

Sidste nyt på teatermenuen. Pattegris med udtryksbehov. – Foto: Christina Voigt

Provoløsning

Gerald Thomas gennemspiller syndefaldet

TEATER

Kanonhallen, Opera Seca, *The Empire of Half Truths*. Koncept og Instruktion: Gerald Thomas. Unglauber, sidste del af B. E. A. S. T. trilogien, spilles 2-3. maj.

SIDSTE NYT på teatermenuen: stegt pattegris med udtryksbehov. Kræet ligger som en festanretning på det lange bord - 'I really have to express myself!' - overhørt af en gourmand der med udsøgt nydelse skærer lunser af. Jo tak, der er så mange af teatrets skabninger der har behov for at udtrykke sig med både sauce og garniture. Men når det er Gerald Thomas og hans Opera Seca, der står for den bestialske anretning, kan man nok fristes til at lægge blik til.

Og tro mod hans fænomene evner som teatermager, skifter det mondæne restaurationssceneri lynsnart til nadverbord og syndefald. Pattegrisen får propet et æble i munden, og vupti står Eva frem med hele synderegistret i fuld vigør omkring sig: komplet med Gourmand-Gud i kappe og tyrehjelm og en serviltjener, der slanger sig døvelsk omkring.

Men kræets udtryksbehov er det samme. For hvad fanden skal denne hunskabning stille op med de mænd, som Gourmand sender hende. Ikke en eneste Adam med format til at leve op til de nedfældede avlingsbestemmelser. Her står fristerinden Eva med høje hæle og højrodt æble, og mændene er villige nok, indtil hun åbenbarer sit blodige skød. Da viger vildmanden med baseballbat'et, den ivrige Adam-førstemand slatner hen, mens transen inkarnerer den velborne, tvekønnede fuldkommenhed, der har nok i sig selv. Hvem skal man så syndefalde med?

sin version at have taget Teksten særdeles bogstaveligt, med fremhævelse af partierne indrammet med rødt - udsagnet om at de to skal blive eet kød, om nadverens kannibalisme, offerets blodige nødvendighed etc.

Når mændene vil kende en kvinde (i bibelsk forstand), så slæbes hun rundt ved håret, snittes i halsen og sprættes op foran. Man(d) må jo se hvad der er indeni, det er det indre der tæller. Ordet er blevet til kød, mændene leger skabningens mestre - slagtermestre - anført af Gourmand der ikke kan dy sig for at stikke gafflen i et stykke med kvinde.

I dette bibelhistoriske highlight, *Empire of Half Truths*, får vi da serveret en del hele og halve sandheder om guddommelig kannibalisme og mændenes nedarvede ret til slagting og fortæring af kvinden. En stand-in Eva kyles det meste af forestillingen rundt som et blodigt stykke kvæg. Stammoderen herself må også tage sin tørn, men får lov til at udtrykke sig. Og der blev så lys. Over Gourmand & co, deres bøssede slapsvanseri og morderiske køllekultur.

HELE DET bibelske crazy & horror show er samtidig en udforskning af den teatrale skabelseshistorie med iscenesættergud og hele mekanikken. Ganske som i den foregående del *The Flash and Crash Days* foregår det med en medrivende sans for teatrets illusionsnumre. I bibelsk hokus pokus stil - nadverens: hoc est corpus - anvendes mobile jordbrune skærme, som rask væk kører hen over scenen, skjuler en person, lader en anden dumpe frem etc. Ren guddommelig magi. Og de medvirkende kan blaffe sig ud, hvis scenen bliver dem for broget.

Vejen gennem *The Empire of Half Truths* er brolagt med vildfarelser. Som ikke

mindst tilskueren skal rode sig ud i, og ud af. Man må selv finde vej gennem vildniset af bibelhistorie, krimidrama og porno-splattershow. Vel tilbydes der den traditionelle opklaringscene, hvor-alle-trådene-redes-ud, men det sker på brasiliansk og mest for at udstille tilskuerens videbegær.

Der er ingen mening at hente. Fuck you! Vi er i iscenesættergudens vold. Her lever Gerald Thomas nu ikke op til sit format men lader ikke bare os men forestillingen i stikken: hensat i en zone af uafklarethed. Selvfølgelig kan det begrundes ud fra hans avantgarde polemik mod det traditionelle teater: ikke at lade de enkelte dele samle sig til den forventede helhed. Men det virker som en nem provoløsning. Det hele er jo bare teater, og vi sidder der med al vores forventning, som Thomas da følger med lidt happy end og Eva & Adam i heftig kopulation til wagnersk fanfarebrus.

Jo, de fik hinanden. Og blev et kød. Men det fatale i favntaget - dødeligt giver vi os kønnet i vold, for at blive mangfoldige og udødelige - fik ikke sin fulde, koncentrerede resonans i forestillingen. Mere voldførelse i form af blodige effekter, end gjenåbnende indsigt. Men i kraft af et forjættende billedmageri og en suveræne leg med teatrets virkemidler giver forestillingen absolut grund til at spærre øjnene op. Og Thomas lever smukt op til sin bibelske navnebror i sin insisteren på at teatret skal være kødeligt, til at mærke rent fysisk.

Men efter den voldsomt effektive disektion af såvel den vestlige teatertradition som den bibelske urscene kan man kun fundere over, hvad sidste del af B. E. A. S. T.-trilogien kan gå ud på: hvad er der tilbage?

MONNA DITHMER

GERALD THOMAS synes i

Adam og Eva får hinanden, endda til wagnersk fanfarebrus. – Foto: Christina Voigt